

KAPITOLA 2

Zatímco z rádia jeho discovery hrál Eric Clapton „Three O’Clock Blues“, Ford se zadíval na displej navigace. Poloha ženy se psem byla už jen něco přes kilometr daleko. Dispečink ho povolal před dvaceti minutami.

Zpomalil, když projížděl kolem mladé ženy, která tlačila do prudkého kopce kolo. Usmála se a zamávala. Taky se na ni usmál a zase zrychlil.

Na druhé straně silnice si všiml odstavné plochy těsně před klenutým mostem. Vedle byla otevřená branka. Někdo musel farmáře požádat, aby ji otevřel. Ford jí opatrně projel a pokračoval na louku za ní. Tráva se vlnila v metr dvacet širokých pružích a v brázdách stálo patnáct centimetrů vody.

V dálce Ford rozeznával stan kriminalistů. Stranou stála bílá dodávka označená „Kriminalistická služba Wiltshire“ s otevřenými zadními dveřmi. Mezi stanem, dodávkou a dalším místem opodál směrem doprostřed louky, které taky chránil stan, se pohybovali technici v bílých oblecích. Na místě byli i uniformovaní policisté. Vytyčili cestu modrobílou policejní páskou. Discovery se pachtilo a drncalo přes louku a šplouchalo přes odvodňovací stružky.

Fordovi se sevřel žaludek, jak se blížil k místu činu. Od té doby, co nechal svoji ženu utonout na zaplavené skále, když spolu byli naposled lézt, se mu dělalo nevolno u místa každé vraždy, již vyšetřoval.

Racionální složka jeho mysli věděla, že se zachoval správně. Jenomže ten emocionální Ford, který v noci nemohl spát a neustále se v duchu vracel k těm posledním drahocenným okamžikům s Lou, viděl věci jinak. Nakláněl se přes soudcovský pultík. Vyčítavě ukazoval prstem. Křičel *ZABIL JSI JI!* Nakládal mu vinu na prsa, až se ve tři ráno z lehu posadil a lapal po dechu.

Potlačil vzpomínky i nevolnost a zaparkoval vedle dodávky kriminalistických techniků. Uniformované zapisovatelce na kraji uzavřené oblasti nahlásil svoje služební číslo a vklouzl pod pásku, kterou mu přidržela. Policisté ve stejnokrojích vytyčili i vnitřní okruh. Uprostřed byl postavený bílý plastový stan, jehož stěny se ve větru propadaly a nafukovaly, jako by dýchal. Zadní stranou se opíral o bíle rozkvetlé hlohové houští prorostlé ostružiním a břechťanem.

Mimo dosah čerstvého větru se oteplilo. Ford si ve dveřích stanu povolil kravatu. Technici ho postavili nad díru zející u paty houští. Byla obrovská. Dost velká na to, aby do ní spadl dospělý chlap. Po okrajích ležela navršená zemina. Ford se podíval zblízka. Na hromádce hlíny uviděl několik kousků skořápek a malou bílou kůstku.

„Je to jezevčí doupě, šéfe,“ oznámil mu jeden z techniků. „Paní, co tu ruku našla, tvrdí, že ji odtamtud vytáhl její pes.“

Ford vyšel ze stanu a zamířil ke dvěma policistům a ženě vyššího středního věku s malým, umazaným teriérem na vodítku. Zvládli jí obstarat kávu, kterou teď usrkávala z kelímku, a přitom nad jeho okrajem tékala očima sem a tam.

Ford se představil a zeptal se: „Tu ruku jste našla vy, že?“

„Ve skutečnosti ji našel Murphy,“ odpověděla. „Byli jsme tam dole u potoka. Murphy najednou vystřelil přes vodu a běžel tady k tomu křoví.“ Ukázala na stan. „Něco tam čmúchal. Pak to vytáhl ven a byla to...“ Otřásla se. „Ruka. No, něco jako větší část ruky.“

„A když jste venčila Murphyho, viděla jste ještě někoho?“

Usrkla si a zavrtěla hlavou. „Ne. Ani živáčka. Občas tu někoho potkám. Pejskaři sem chodí docela rádi. Víte co, ta krajina je nádherná, že jo? Ale ne. Dneska nikoho.“

Její tón naznačoval, že se nepokouší vyhnout odpovědnosti nebo říkat to, co chtějí slyšet. Věděla, co viděla a co ne, a nebála se to prostě říct.